

HỒI THỨ BẢY

Quyết đấu

Tái góc sau vườn có một cánh cổng nhỏ.

Phó Hồng Tuyết từ cánh cổng đó mà đi vào, Đỗ Lôi cũng thế.

Bọn họ không phi qua tường.

Con đường nhỏ đã bị cỏ phủ kín và nếu như đi thẳng qua đám cỏ khoảng cách sẽ ngắn hơn nhiều.

Nhưng bọn họ lại thà rằng đi men theo con đường nhỏ khúc khuỷu.

Bọn họ đều đi rất chậm, nhưng một khi đã bắt đầu đi, thì sẽ tuyệt không dừng lại.

Xét về một số phương diện mà nói, bọn họ dường như có rất nhiều điểm tương đồng.

Nhưng bọn họ tuyệt không phải là cùng một loại người, người ta chỉ cần nhìn đao của bọn họ, là có thể nhận ra ngay sự khác biệt.

Đao của Đỗ Lôi khảm đầy ngọc quý, sáng lòa cả mắt!

Còn đao của Phó Hồng Tuyết tuyền một màu đen sì.

Nhưng ở hai thanh đao này dường như lại có một điểm chung.

- Hai thanh đao đều là đao, đều là đao để giết người!

Ở hai con người này phải chăng cũng giống như đao, phải chăng cũng có một điểm chung?

- Hai người này đều là người, đều là những kẻ giết người!

Giờ Thân vẫn chưa tới, nhưng thời khắc để phát đao đã tới rồi.

Một khi đao phát ra, thì chỉ có cái chết!

Không phải người chết, thì là ta!

Bước chân của Đỗ Lôi cuối cùng đã dừng lại, hấn đối mặt với Phó Hồng Tuyết, cũng đối mặt với thanh đao thiên hạ vô song trong tay Phó Hồng Tuyết.

Hắn thực lòng muốn người này chết dưới đao của hắn, nhưng tận sâu trong đáy lòng hắn một người mà hắn tôn kính nhất cũng là người này!

Nhưng Phó Hồng Tuyết dường như lại vẫn đang hướng về một phương xa, đúng lúc nơi xa đó có một đám mây đen che kín mặt trời.

Mặt trời không thấy nữa, thế nhưng mặt trời mãi mãi lại cũng sẽ không bao giờ chết.

Người thì sao?

Đỗ Lôi cuối cùng mở miệng: “Ta họ Đỗ, Đỗ Lôi.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Ta biết!”

Đỗ Lôi nói: “Ta đã tới rồi.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Ta biết?”

Đỗ Lôi nói: “Ta cố ý để ngươi đợi, muốn ngươi đợi đến tâm thần bấn loạn ta mới có cơ hội giết ngươi.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Ta biết!”

Đỗ Lôi bỗng nhiên cười cười, nói: “Đáng tiếc ta đã quên mất một điều.”

Hắn cười trông rất chua chát: “Khi ta để ngươi đợi ta, bản thân ta chính cũng đang đợi như vậy.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Ta biết!”

Đỗ Lôi bỗng lại cười nhạt, nói: “Ngươi chuyện gì cũng biết à?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Ta ít nhất còn biết một chuyện.”

Đỗ Lôi nói: “Ngươi nói đi.”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Ta một khi phát đao, ngươi sẽ chết.”

Tay Đỗ Lôi đột nhiên siết chặt lại, con ngươi đột nhiên thu lại, qua một hồi lâu, mới hỏi: “Ngươi có chắc không?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Có!”

Đỗ Lôi hỏi: “Vậy ngươi bây giờ sao còn không phát đao?”

Bây giờ vừa qua giờ Mùi ba khắc, mây đen vừa mới che kín ánh mặt trời, trong gió vừa mới có chút hơi mát.

Đây chính là lúc thích hợp để giết người.

Trăng sáng đang tại lầu Minh Nguyệt, trăng sáng đang ở phố Minh Nguyệt.

Đúng lúc Ngón Cái và Chim Công đi vào phố Minh Nguyệt thì có một trận gió thổi qua tạt thẳng vào mặt chúng.

Gió thật mát mẻ.

Ngón Cái hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: “Hôm nay chính là thời tiết tốt để giết người, bây giờ cũng chính là thời điểm tốt để giết người.”

Chim Công hỏi: “Hả?”

Ngón Cái đáp: “Bây giờ sau khi giết người xong, vẫn còn có thể thông thông thả thả đi tắm tấp, lại thoải mái đi uống rượu nữa!”

Chim Công nói: “Sau đó thì đi kiếm gái ngủ cùng.”

Ngón Cái cười híp cả mắt lại, nói: “Có khi ta thậm chí sẽ tìm hai ba đứa.”

Chim Công cũng cười cười, nói: “Ngươi từng nói, Minh Nguyệt Tâm cũng là kĩ nữ.”

Ngón Cái nói: “Nàng ta vốn là kĩ nữ.”

Chim Công hỏi: “Đêm nay, ngươi có muốn tìm nàng ta không?”

Ngón Cái đáp: “Không muốn.”

Chim Công hỏi: “Tại sao?”

Ngón Cái không trực tiếp trả lời câu hỏi, nhưng lại chậm chậm nói: “Kĩ nữ cũng có rất nhiều loại!”

Chim Công hỏi: “Nàng ta là loại nào?”

Ngón Cái đáp: “Nàng ta lại chính là loại mà ta không muốn tìm!”

Chim Công lại hỏi: “Tại sao?”

Ngón Cái thở ra, cười khổ đáp: “Bởi vì trong tất cả đàn bà ta gặp qua thì một người đáng sợ nhất chính là nàng ta, chỉ cần ta nhắm mắt lại nàng lập tức sẽ giết ta ngay.”

Chim Công hỏi: “Còn nếu như người không nhắm mắt?”

Ngón Cái lại thở hắt ra nói: “Dù ta không nhắm mắt, nàng cũng vẫn có thể giết ta.”

Chim Công nói: “Ta biết võ công của người rất cao cường.”

Ngón Cái nói: “Nhưng trên thế gian này chỉ ít vẫn còn có hai người đàn bà có thể giết được ta.”

Chim Công hỏi: “Nàng ta là một trong số đó?”

Ngón Cái thở dài gật gật đầu.

Chim Công hỏi: “Còn một người nữa là ai?”

Ngón Cái đáp: “Nghê nhị tiểu thư, Nghê Tuệ.”

Hắn vừa nói xong câu này liền nghe thấy một tràng tiếng cười, tiếng cười trong trẻo, đẹp tựa tiếng chuông bạc reo.

Hai bên con phố có tường cao, phía đầu của bức tường cao lại có cây cối.

Xuân tàn, cây cối cũng tàn.

Tiếng cười là từ trong đám cây cối truyền ra.

“Tên béo chết tiệt, người làm sao biết ta nghe thấy người nói chuyện?”

“Ta không biết!” Ngón Cái lập tức phủ nhận.

“Vậy người tại sao phải cố ý vỗ vào mông ngựa của ta thế?”

Tiếng cười đẹp, người đẹp, thân pháp của kinh công càng đẹp, khi nàng nhẹ nhàng từ đầu tường hạ xuống, trông giống như một đám mây, một cánh hoa.

Như một cánh hoa đào vừa đang cuốn theo chiều gió, như một đám mây trôi lững lờ từ từ hang núi bay ra.

Khi Ngón Cái trông thấy bóng của nàng thì người của nàng lại không thấy đâu nữa.

Ngón Cái dõi theo bóng nàng mất hút trong một đám cây khác, mắt lại cười híp lại thành một sợi chỉ.

“Đó chính là Nghê nhị tiểu thư.”

“Nàng ta sao bỗng nhiên đến, lại bỗng nhiên đi mất?” Chim Công nhin không nổi hỏi.

“Bởi vì nàng muốn chúng ta biết, nàng so với Minh Nguyệt Tâm thì đáng sợ hơn hơn nhiều.” ánh mắt của Ngón Cái vẫn còn đang tại nơi mà bóng nàng biến mất: “Vì thế chúng ta bây giờ đã có thể yên tâm đi đối phó Yến Nam Phi rồi.”

“Chỉ có một điều ta không hiểu.”

“Điều nào?”

“Chúng ta tại sao cứ nhất định phải giết Yến Nam Phi?” Chim Công thăm dò: “Hắn rốt cuộc là loại người gì? Tại sao từ trước tới nay trong giang hồ không có ai biết thân thế lai lịch của hắn?”

“Điều này ngươi tốt nhất là đừng có hỏi!” Thái độ của Ngón Cái đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, nói: “Nếu như ngươi nhất định muốn hỏi, thì tốt nhất trước tiên hãy đi chuẩn bị một thứ.”

“Ngươi muốn ta trước tiên chuẩn bị cái gì?”

“Quan tài.”

Chim Công không hỏi thêm nữa, khi hấn ngẩng đầu lên, đúng lúc có một đám mây đen che khuất ánh trăng.

Khi đám mây đó che kín vầng trăng Minh Nguyệt Tâm đang ngồi đối diện với một đóa tâm xuân trước khung cửa sổ nhỏ, nàng đang thêu hoa.

Cái mà nàng thêu cũng là tâm xuân, một đóa tâm xuân mùa xuân.

Xuân đã sắp tàn.

Tâm xuân cũng sắp tàn.

Yến Nam Phi không hề động đậy vẫn nằm trên giường, sắc mặt trắng nhợt giống hệt Phó Hồng Tuyết.

Gió đang thổi nhẹ ngoài song cửa, gió lạnh, lạnh như cuối thu.

Nàng đột nhiên nghe thấy tiếng của bọn chúng.

Tiếng bước chân của bọn chúng còn nhẹ hơn gió, tiếng bọn chúng nói chuyện lạnh hơn gió.

“Mau đi kêu Yến Nam Phi xuống.”

“Hấn mà không xuống, thì bọn ta lên.”

Minh Nguyệt Tâm thở ra, nàng biết Yến Nam Phi sẽ không bao giờ xuống, cũng biết bọn chúng nhất định sẽ lên.

Bởi vì Yến Nam Phi không hề muốn giết bọn chúng, là bọn chúng muốn giết Yến Nam Phi, vì thế Yến Nam Phi có thể thoải mái nằm trên giường, nhưng bọn chúng lại mang theo vũ khí của chúng, qua đường vào phố, đập cửa lên lầu, vội vội vàng vàng xông đến, sợ lỡ mất cơ hội giết người.

- Giữa kẻ đi giết người và người bị giết, suy cho cùng là ai cao quý? Ai đê hèn?

Không ai có thể trả lời được !.

Nàng lại cúi xuống thêu hoa.

Nàng không nghe thấy tiếng bước chân, cũng không nghe thấy tiếng đập cửa, nhưng nàng biết đã có người ngoài cửa.

“Vào đi.” Nàng đến đâu cũng không ngẩng lên: “Trên cửa không có khóa, đẩy vào là mở ra ngay.”

Rõ ràng là đẩy khẽ một cái là có thể đẩy cửa mở ra, nhưng hoàn toàn chẳng có người đẩy.

“Hai vị đến là để giết người, lẽ nào còn muốn người bị giết tự mình ra mở cửa nghênh tiếp?”

Tiếng nói của nàng rất dịu dàng, nhưng trong tai của Chim Công và Ngón Cái mà nghe lại dường như so với kim còn sắc nhọn hơn.

Hôm nay là thời tiết tốt để giết người, bây giờ là thời khắc tốt để giết người, trong lòng bọn chúng vốn rất khoái chí.

Nhưng lúc này bọn chúng đột nhiên lại trở nên một chút cũng không thấy vui nữa, bởi vì người bị giết dường như lại ở trong tâm trạng rất thoải mái khác xa với bọn chúng, còn bọn chúng lại giống như lũ ngốc đứng ở ngoài cửa đến tim cũng như đập nhanh hơn một nhịp.

- Hóa ra giết người chẳng phải là chuyện thích thú gì.

Chim Công nhìn nhìn Ngón Cái, Ngón Cái nhìn nhìn Chim Công, hai tên trong lòng đều đang tự hỏi: “Yến Nam Phi có thật là đã trúng độc rồi không? Trong phòng phải hay không phải có người mai phục đang đợi chúng cắn câu?”

Kì thực trong lòng bọn chúng cũng biết chỉ cần đẩy cánh cửa mở ra, tất cả các câu hỏi lập tức đều có thể có được đáp án.

Nhưng bọn chúng không đưa tay lên.

“Khi các người bước vào, tốt nhất là bước chân nhẹ một chút.” Giọng nói của Minh Nguyệt Tâm càng dịu dàng: “Yến công tử đã trúng độc, giờ chàng đang ngủ ngon, các người rất rất không nên đánh thức chàng.”

Ngón Cái đột nhiên cười, nói: “Nàng ta là bạn của Yến Nam Phi, nàng ta biết chúng ta đến là để giết Yến Nam Phi, nhưng lại hoàn toàn có vẻ như sợ chúng ta không dám bước vào động thủ, người nói xem là tại vì sao?”

Chim Công lạnh lùng đáp: “Bởi vì nàng ta là đàn bà, đàn bà thì bất cứ lúc nào cũng có thể bán rẻ đàn ông.”

Ngón Cái nói: “Không phải.”

Chim Công hỏi: “Người nói thế nàng ta vì cái gì?”

Ngón Cái đáp: “Bởi vì nàng ta biết càng nói như thế chúng ta ngược lại sẽ càng nghi ngờ, ngược lại không dám đi vào nữa.”

Chim Công nói: “Người có lý, người luôn hiểu đàn bà hơn ta.”

Ngón Cái hỏi: “Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?”

Chim Công đáp: “Đợi người mở cửa.”

Ngón Cái nói: “Kẻ giết người là người.”

Chim Công nói: “Người mở cửa là người.”

Ngón Cái lại cười: “Người có phải trước giờ không bao giờ mạo hiểm?”

Chim Công đáp: “Phải.”

Ngón Cái cười nói: “Cùng hợp tác với loại người như người thực sự là vô cùng thích thú, bởi vì người nhất định sẽ sống lâu hơn ta, sau khi ta chết người ít ra còn có thể lượm xác cho ta.”

Hắn mỉm cười, dùng tay ấn nhẹ một chút, cửa đã mở ra, Minh Nguyệt Tâm vẫn ngồi trước cửa sổ thêu hoa, Yến Nam Phi vẫn nằm như chết trên giường.

Ngón Cái thở ra, nói: “Mời vào.”

Chim Công hỏi: “Người không vào à?”

Ngón Cái đáp: “Người giết người, ta mở cửa, việc của ta đã làm xong rồi, bây giờ đến lượt người.”

Chim Công chầm chầm nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Có một chuyện trước giờ ta cũng chưa nói với người.”

Ngón Cái hỏi: “Hả?”

Chim Công lạnh lùng đáp: “Nhìn ngươi là thấy buồn nôn rồi, chí ít đã có ba lần ta muốn giết ngươi.”

Ngón Cái lại vẫn còn cười: “Thật may lần này ngươi muốn giết không phải là ta mà là Yến Nam Phi.”

Chim Công im lặng.

Do đó Ngón Cái lại đẩy cửa ra thêm một chút, nói: “Mời.”

Trong phòng rất yên tĩnh và cũng rất tối, ánh trăng ngoài cửa sổ đã hoàn toàn bị mây đen che kín.

Lúc này giờ Mùi đã qua.

Chim Công cuối cùng bước vào trong phòng, khi hần bước vào tay hần khẽ thụt vào trong ống tay áo, đầu ngón tay đã chạm vào Khổng Tước Linh.

Khổng Tước Linh lạnh ngắt mà nhẩn bóng, chính là lợi khí giết người thiên hạ vô song.

Trong lòng hần bỗng nhiên lại ngập tràn tự tin.

Minh Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên nhìn hần, đột nhiên cười: “Ngài chính là Chim Công?”

Chim Công nói: “Chim Công không có gì đáng cười.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng ngài không giống, thực sự không giống.”

Chim Công nói: “Cô cũng không giống một kĩ nữ.”

Minh Nguyệt Tâm lại cười.

Chim Công nói: “Làm kĩ nữ cũng không phải là một chuyện đáng cười.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng bên cạnh đó lại có chuyện rất buồn cười.”

Chim Công hỏi: “Chuyện gì?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Ngài không giống Chim Công, nhưng lại là Chim Công, tôi không giống kĩ nữ, nhưng lại là kĩ nữ còn la cũng rất giống ngựa nhưng hoàn toàn không phải là ngựa”

Nàng mỉm cười, lại nói: “Trên thế gian này còn có rất nhiều chuyện cũng giống như thế.”

Chim Công hỏi: “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Ví như nói ám khí mà ngài đang mang trên người rõ ràng rất giống Khổng Tước Linh nhưng lại hoàn toàn không phải.”

Chim Công cười lớn, lớn tiếng cười.

Một người chỉ có lúc nghe thấy một câu nói đùa hoang đường vô căn cứ nhất mới cười dữ dội như vậy.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Kì thực bản thân ngài trong lòng cũng đã sớm hoài nghi điều này bởi vì ngài đã sớm cảm thấy được uy lực của nó không hề đáng sợ như lời đồn đại, vì thế mà ngài mới không dám dùng nó để đối phó với Phó Hồng Tuyết.”

Chim Công tuy là vẫn còn đang cười, nhưng nụ cười lại đã xen chút gì đấy gượng gạo.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Đáng tiếc ngài trong lòng đã có sự hoài nghi nhưng lại luôn không thể xác minh, cũng không dám đi xác minh.”

Chim Công nhin không nổi hỏi: “Lẽ nào cô có thể?...”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Tôi có thể xác minh, chỉ có tôi có thể, bởi vì...”

Chim Công hỏi: “Bởi vì sao?”

Minh Nguyệt Tâm có vẻ dửng dưng đáp: “Giống như cái Khổng Tước Linh ngài đang mang trên người, ở đây tôi còn có vài cái, tôi lúc nào cũng có thể tặng thêm ngài một hai cái nữa.”

Sắc mặt Chim Công biến đổi, sắc mặt của Ngón Cái đang ở ngoài cửa cũng biến đổi.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Tôi bây giờ có thể tặng ngài thêm một cái, ừm đợi tôi lấy ra đã.”

Nàng đưa tay vào ống tay áo nhẹ nhàng lấy ra một ống tròn vàng sáng chói chang rực rỡ, luôn tiện vút nó cho Chim Công, trông giống như là ném một xu tiền bố thí cho tên ăn mày.

Chim Công đưa tay ra đón, hấn chỉ nhìn có hai lần liền cảm thấy giống như bị người khác đập vào bụng.

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Ngài xem xem có phải Khổng Tước Linh này và cái mà ngài đang giữ trong người là hoàn toàn giống nhau?”

Chim Công không trả lời, cũng không cần trả lời.

Bất luận ai nhìn thấy cảm xúc của hấn, cũng đã có thể đoán được ra câu trả lời của hấn.

Ngón Cái đã bắt đầu rón rén lùi ra phía sau.

Chim Công đột nhiên quay đầu, trừng trừng nhìn hấn hỏi: “Người tại sao không ra tay giết ta?”

Ngón Cái miễn cưỡng cười cười, đáp: “Chúng ta là đồng bọn, ta sao lại muốn giết người?”

Chim Công nói: “Bởi vì ta muốn giết người, ta vốn đã muốn giết người, bây giờ càng không giết người không được!”

Ngón Cái nói: “Nhưng ta lại không muốn giết người, bởi vì ta căn bản không cần tự mình ra tay.”

Hấn thật lại cười, cười đến mắt híp lại thành một sợi chỉ: “Trong giang hồ chỉ cần có một người biết người không phải là Chim Công thật thì không tới ba canh giờ người sẽ phải biến thành một Chim Công chết.”

Chim Công lạnh lùng nói: “Đáng tiếc người đã quên mất một chuyện”

Ngón Cái hỏi: “Hả?”

Chim Công đáp: “Khổng Tước Linh này tuy là giả, muốn giết người vẫn còn dư sức.”

Nụ cười của Ngón Cái cứng đờ, thân người hấn chồm lên.

Từ ống tròn vàng trên tay Chim Công đã có một vầng sáng rực rỡ lóa mắt bắn phụt ra.

Rực như tia nắng, đẹp như cầu vồng.

Thân hình béo phì khó coi của Ngón Cái lập tức bị phủ kín bởi vầng sáng chói đẹp rực rỡ này, lại giống như một nắm đất tròn trịa bỗng nhiên bị làn sóng tuyệt đẹp cuốn đi.

Đến khi vầng sáng tan đi, sinh mạng của hắn cũng đã bị tiêu diệt.

Một tiếng sấm nhẹ, giữa đám mây đen lại có những hạt mưa rơi xuống.

Minh Nguyệt Tâm cuối cùng thở ra, nói: “Ngài nói không sai, Khổng Tước Linh này tuy là giả nhưng cũng có uy lực giết người.”

Chim Công quay đầu lại chăm chú nhìn nàng, nói: “Vì thế ta cũng có thể dùng nó để giết cô.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Tôi biết, đến Ngón Cái mà ngày cũng phải giết để diệt khẩu, đương nhiên càng sẽ không tha tôi.”

Chim Công nói: “Sau khi cô chết, thì không có ai biết Khổng Tước Linh này thực sự là giả nữa.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Ngoài tôi ra, sự thực của bí mật này không có người khác biết.”

Chim Công nói: “Đỗ Lôi phải đợi tới giờ Thân mới đi liều mạng, sau khi ta giết các người rồi vẫn vừa kịp để đi, trận đấu này bất kể là ai thắng ai bại đều như nhau, kẻ nào còn sống ngược lại cũng phải chết trong tay ta.”

Minh Nguyệt Tâm thở dài nói: “Kế hoạch của ngài rất tử mỉ chỉ đáng tiếc ngài cũng đã quên mất một chuyện.” Chim Công ngậm miệng lại, đợi nàng nói hết.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Ngài đã quên hỏi tôi tại sao lại biết Khổng Tước Linh này là giả.”

Chim Công quả nhiên lập tức hỏi ngay: “Cô sao lại biết?”

Minh Nguyệt Tâm dừng dừng đáp: “Chỉ có tôi biết bí mật này, chỉ bởi vì người làm giả những cái Khổng Tước Linh này chính là tôi.”

Chim Công lại sững lại.

Minh Nguyệt Tâm: “Ta đã có thể làm giả ra những ống Khổng Tước Linh này, đã có thể dám tùy tiện đem cho người thì đương nhiên nắm chắc là phá được nó!”

Sắc mặt Chim Công trắng bệch, tay đã đang phát run.

Hắn có thể giết người có lẽ không phải bởi vì hắn có Khổng Tước Linh, mà là bởi vì hắn có một lòng đầy tự tin và một đôi tay bình tĩnh.

Bây giờ thì cả hai thứ đó đều đã bị phá tan.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Khổng Tước Linh thứ nhất cũng là ta cố ý để người tìm thấy, ta đã chọn rất lâu mới chọn trúng người làm Chim Công cho ta, bởi vì trong giang hồ những người thích hợp hơn người không nhiều, vì thế ta cũng sẽ không tùy tiện để người chết, chỉ bất quá...”

Nàng chăm chú nhìn hắn, đôi mắt dịu đẹp như ánh trăng đột nhiên trở nên sắc nhọn như mũi dao: “Người nếu muốn tiếp tục làm Chim Công cho ta, thì phải học cách giống như Chim Công, người nếu như không tin bây giờ vẫn có thể ra tay.”

Hai tay Chim Công siết chặt nhưng vẫn cầm không được đang run lên.

Hắn nhìn đôi tay của mình, bỗng nhiên khom lưng xuống, không ngừng nôn mưa!

Một tiếng sấm nhỏ, giữa đám mây đen đột nhiên có hạt mưa rơi xuống.

“Ta không phát đao chính bởi vì ta đã có niềm tin chắc chắn!”

Tiếng nói của Phó Hồng Tuyết dường như là rất xa, xa tận trong đám mây đen: “Khi một người muốn giết người thường thường chính là giống như cứu người, trở nên rất hèn nhát, bởi vì hắn không hề có sự chắc chắn tuyệt đối, vì thế hắn mới lo lắng sợ dịp may lỡ mất.”

Hắn rất ít khi nói nhiều như thế, hắn nói rất chậm, dường như sợ Đỗ Lôi nghe không kịp.

Bởi vì hắn biết những lời này của mình, mỗi chữ đều sẽ giống như mũi đao đâm vào tim Đỗ Lôi.

Đỗ Lôi cả người đều đã co lại, thậm chí đến tiếng nói cũng đã nghèn nghẹn: “Người có sự chắc chắn tuyệt đối, vì thế người không gấp?”

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Đỗ Lôi hỏi: “Người muốn đến lúc nào mới phát đao?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Khi mà người phát đao!”

Đỗ Lôi hỏi: “Ta nếu như không phát đao thì sao?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Người nhất định sẽ phát đao, mà còn nhất định sẽ vội phát đao!”

- Bởi vì người muốn giết ta, không phải là ta muốn giết người!

- Vì thế lúc mà người thực sự chết, không phải là khi ta phát đao, mà là khi người phát đao.

Trên cánh tay cầm đao của Đỗ Lôi đã nổi những đường gân xanh.

Hắn chưa phát đao, nhưng bản thân hắn cũng biết, sớm muộn gì rồi sẽ phát đao!

Những hạt mưa lạnh giá, từng giọt từng giọt đập trên người hắn, trên mặt hắn, hắn đối diện Phó Hồng Tuyết, đối diện với thiên hạ vô song đao khách, trong lòng cuối cùng bỗng nhiên lại nghĩ đến tuổi thơ hèn kém của hắn.

- Con mưa lớn như trút nước, bùn đất ngập đường.

- Hắn chân trần chạy băng băng trong đám bùn, bởi vì phía sau có người đang đuổi đánh.

- Hắn là từ trong tiêu cục thoát ra, bởi vì hắn đã trộm của thầy tiêu một đôi ủng mới, chiếc ủng quá to nên chưa chạy hết nửa con đường thì đã tuột ra.

- Nhưng lão thầy tiêu đó lại vẫn không chịu tha cho hắn, sau khi tóm được hắn liền lột trần hắn ra trời lên cây, dùng roi mây đánh.

Giờ đây hắn đối diện với Phó Hồng Tuyết, trong lòng đột nhiên lại có cái cảm giác đó, cảm giác bị roi mây đánh.

Một nỗi thống khổ và kích động không có cách gì hình dung được mãi mãi cũng không có cách nào quên được.

Mưa càng lớn, đám đất trên mặt đất đã trở nên nhão nhoét.

Hắn đột nhiên tuột đôi ủng đế mềm đáng giá tám mươi lượng bạc ra, để chân trần đạp trên vũng bùn.

- Phó Hồng Tuyết dường như đã biến thành lão thầy tiêu dùng roi mây đánh hắn, biến thành một vật tượng trưng cho đau khổ và đả kích.

Hắn bỗng nhiên điên cuồng gào thét, xé tung quần áo của mình.

Hắn trần trụi điên cuồng gào thét giữa đám bùn trong cơn mưa, sự trói buộc và nỗi ức chế nhiều năm, đã được giải thoát trong khoảnh khắc này.

Vì thế hắn phát đao!

- Lúc phát đao chính là lúc chết!

Vì thế hắn chết!

Chết không chỉ là đả kích, là thống khổ, ba thứ này vốn là những thứ hắn vĩnh viễn cũng không cách nào cùng lúc đạt được, nhưng trong chớp mắt của “cái chết”, hắn đã cùng lúc có được.

Cơn mưa đến thật nhanh, tạnh cũng thật nhanh.

Trên con đường nhỏ vẫn đầy bùn nhão, Phó Hồng Tuyết đang chậm chậm bước trên con đường nhỏ ấy, tay cầm chặt thanh đao của hắn.

Đao đã nhập bao, máu trên đao cũng đã được rửa sạch, đao lại đen sì!

Con ngươi của hắn cũng đen, vừa sâu vừa đen, đủ để che giấu tất cả những nỗi đau khổ và xót thương trong lòng hắn.

Trong đám mây lại có một tia sáng lóe ra, chắc hẳn đó là tia nắng cuối cùng của ngày hôm nay.

Tia sáng chiếu lên tường cao, sau bức tường đột nhiên lại có người đang cười, tiếng cười trong trẻo, đẹp như tiếng chuông bạc, nhưng lại chứa đựng một sự mỉa mai chế giễu không thể diễn tả.

Nghê Tuệ xuất hiện đúng thời khắc đó : “Không đẹp mắt, một chút cũng không đẹp mắt !”

- Cái gì không đẹp mắt?

Phó Hồng Tuyết không hỏi, bước chân cũng không dừng lại.

Nhưng hắn bước đến đâu, Nghê Tuệ cũng theo đến đó: “Các người đánh chẳng đẹp mắt chút nào, cái mà ta vốn muốn xem là đao pháp của người, không ngờ thứ người dùng lại là mưu kế.”

Nàng lại giải thích: “Người để Đỗ Lôi phát đao trước trông có vẻ như là nhường hắn một chiêu, nhưng thực chất lại là một mưu kế.”

Sao lại là một mưu kế?

Phó Hồng tuy không hỏi, nhưng bước chân đã dừng lại.

Nghê Tuệ nói: “Khi đao ở trong vỏ nằm sâu không lộ ra, không ai biết được nó là sắc hay cùn, sau khi đao xuất vỏ, lưỡi đao sắc đã hiện ra, ai cũng không dám khinh suất đoạt lấy sự sắc nhọn của nó, vì thế một thanh đao ở cái thời điểm được rút ra mà vẫn chưa rút hết mới chính là thanh đao vô dụng nhất.”

Nàng nói tiếp: “Người đương nhiên hiểu rõ đạo lý này do đó người để Đỗ Lôi phát đao trước...”

Phó Hồng Tuyết đang yên lặng lắng nghe, đột nhiên cắt ngang lời của nàng: “Đó cũng là đạo pháp, không phải mưu kế.”

Nghê Tuệ nói: “Không phải!”

Phó Hồng Tuyết nói: “Sự khéo léo trong đạo pháp mỗi cách đều khác nhau, vận dụng nó như thế nào là tại tâm.”

Thái độ của nàng rất nghiêm túc: “Đó chính là cái tột cùng của đạo pháp?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Vẫn không phải!”

Nghê Tuệ hỏi: “Vậy phải đạt tới bước nào mới là đỉnh giới của đạo pháp?”

Phó Hồng Tuyết lại ngậm miệng, tiếp tục bước về phía trước.

ánh nắng chói chang.

Tia nắng cuối cùng, thường là đẹp rực rỡ nhất – có khi sinh mệnh cũng giống như vậy.

Nghê Tuệ đứng lặng người trên đầu tường rất lâu, mới từ từ nói: “Lẽ nào đạo pháp cũng đã đạt đến mức không có sự biến hóa mới là đỉnh giới của đạo pháp?”

ánh nắng đang chói chang, bất chợt lại tối sầm.

- Không có biến hóa chẳng phải chính là đã vượt qua giới hạn của biến hóa? Như vậy bản thân thanh đao này còn hay không còn giá trị tồn tại?

Phó Hồng Tuyết trong lòng đang thở dài, bởi vì câu hỏi này đến hần cũng không có cách trả lời.

- Đao tại sao phải tồn tại? Người tại sao phải tồn tại?

ánh nắng đã tắt phía sau tường cao, người của Nghê Tuệ cũng đã theo ánh nắng mà biến mất.

- Nhưng mặt trời vẫn luôn tồn tại, Nghê Tuệ cũng vẫn luôn tồn tại, biến mất trong khoảnh khắc này, chẳng qua chỉ là bóng hình của họ mà thôi – bóng hình trong chủ quan của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đẩy cánh cổng nhỏ của bức tường cao ra, chậm chậm đi ra ngoài, hần vừa mới ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ngay Minh Nguyệt Tâm trên lầu cao.

Người đang ở trên lầu, nhưng ngược lại đầu của Phó Hồng Tuyết lại cúi xuống.

Minh Nguyệt Tâm bỗng nhiên hỏi: “Ngài đã thắng?”

Phó Hồng Tuyết không trả lời, hần vẫn còn sống, chính là câu trả lời.

Minh Nguyệt Tâm thở dài, nói: “Hà tất phải khổ, chuyện này hà tất phải khổ thế?”

Phó Hồng Tuyết không hiểu: “Hà tất phải khổ?”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Ngài biết rõ nhất định thắng, sao lại nhất định phải đi? Hần biết rõ là nhất định phải chết, lại hà tất phải khổ sở đến?”

Vấn đề mà khiến người ta phải phí sức nghĩ ngợi, Phó Hồng Tuyết lại có thể giải thích: “Bởi vì hần là Đỗ Lôi, ta là Phó Hồng Tuyết.”

Lời giải thích của hần cũng giống như đao của hần, một đao là cắt đứt mọi nghi vấn của vấn đề.

Nhưng Minh Nguyệt Tâm lại vẫn chưa hài lòng: “Phải chăng là bởi vì trên thế gian này đã có Phó Hồng Tuyết, thì Đỗ Lôi phải chết.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Không phải.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Vậy ý của ngài là...”

Phó Hồng Tuyết nói: “Thế gian này đã có Đỗ Lôi, thì Đỗ Lôi sẽ chết!”

Câu trả lời của hắn, xem ra tuy là so với bản thân câu hỏi càng khiến người khác phải suy nghĩ, nhưng kì thực lại rất đơn giản, rất hợp lý.

- Không có sống, thì cái chết từ đâu tới?

- Đã có sinh mệnh, sao lại có thể không chết?

Minh Nguyệt Tâm lại không thở dài, nói: “Ngài đối với chuyện sống chết có vẻ như cũng rất mập mờ.”

Phó Hồng Tuyết không hề phủ nhận.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Đối với sự sống chết của kẻ khác, ngài đương nhiên càng mập mờ, vì thế mà ngài mới bỏ Yến Nam Phi lại đây.”

Phó Hồng Tuyết im lặng, qua một hồi lâu mới từ từ hỏi: “Chim Công có phải đã đến?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Ờ!”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Yến Nam Phi vẫn còn sống phải không?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Ờ!”

Phó Hồng Tuyết thờ ơ nói: “Ta bỏ hắn lại, có lẽ chỉ vì ta sớm biết hắn sẽ không chết.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng ngài...”

Phó Hồng Tuyết cắt ngang lời nàng, nói: “Chỉ cần chủ ý của các người vẫn chưa thay đổi, chuyện ta hứa với các người cũng sẽ không thay đổi!”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Ngài đã từng hứa cái gì?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Đưa các người tới Khổng Tước sơn trang.”

Mắt Minh Nguyệt Tâm phát sáng: “Bây giờ đi ngay?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Bây giờ đi ngay.”

Minh Nguyệt Tâm chạy đi, lại quay đầu lại, hờn hờ hỏi: “Ngài có còn muốn tôi đeo mặt nạ không?”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp: “Bây giờ trên mặt cô chẳng phải đã đang đeo một cái mặt nạ rồi sao?”

Viepkie©.E. ©